

РЕШЕНИЕ

№ 35677

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9144** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /Н./.

Образувано е след като с Определение № 28439 от 28.08.2025 г. на АССГ по адм.дело № 8680/2025 г. производството по делото е разделено, като за разглеждане по делото е оставена жалбата на на Х. М. А. (К. М. А.), [дата на раждане], В ЧАСТТА, с която се оспорва ОТКАЗ за издаване на виза D на лицето с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ по заявление с номер 25000309, постановен от М. С. - завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Л..

Предмет на разглеждане по настоящото дело е постъпилата жалба от М. А. А. (М. Antar A.), гражданин на С., [дата на раждане] /малолетно дете/, действащ чрез неговата майка Х. М. А. гражданка на С., [дата на раждане], в качеството ѝ на законен представител, чрез пълномощник адв. М. Н., САК, адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] (Безистен) срещу отказ за издаване на виза „D“ с правно основание чл. 10, ал. 1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ по заявление с номер 25000311V, издаден от З. М. С..

Сочи се, че обжалвания отказ е индивидуален административен акт, с който се ограничават законни права и като такъв е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон, издаден в нарушение на административно-производствените правила и несъответстващ с целта на закона. Твърди се, че оспорващият заедно с майка си, братята си и сестра си е кандидатствал за издаване на виза, тъй като брат му се намира в Р. България с предоставен хуманитарен статут. Събирането на семейството е постановено с Решение № 6505/28.05.2025г. на Председателя на

Държавна агенция за бежанците (ДАБ), което е и конкретната цел на неговото кандидатстване за виза. В жалбата се сочи, че в обжалвания административен акт не са изложени конкретни основания относно отказа за издаване на виза, освен цитираната законова разпоредба на чл. 10, ал. 1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от Закона за чужденците в Р. България (ЗЧРБ), въз основа на която се твърди, че има данни, че целта на влизането на лицето е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, след проверки е установено, че носителите на основанията не пребивават в страната, нямат осигурено жилище и задължително здравно осигуряване, не могат да предоставят задължителното свидетелство за съдимост. В тази връзка административният орган, на практика е постановил немотивиран административен акт. С постановения отказ се препятства неоснователно събирането на семейството на оспорващия, което е категорично нарушение не само на българското законодателството, но и на чл. 8 от ЕКПЧ. По изложените съображения се иска отмяна на обжалвания отказ за издаване на виза от 29.07.2025 г., издаден от Посолството на Р. България в [населено място], Л., постановен по заявление за издаване на виза 25000311V от 10.04.2025 г., като незаконосъобразен и се иска да бъде върната преписката на съответния административен орган за издаване на виза.

В съдебно заседание оспорващата страна, чрез пълномощник адв. Н., намира, че много ясно е установено основанията на детето да се събере с брат си, сестра и майка. Посочено е, че брат му е непридружен непълнолетен и няма ангажимент да декларира, че осигурява жилище и издръжка на брат си, респ. свидетелство за съдимост не се издава на непълнолетен. Немотивиран е акта в нарушение на чл. 59, ал. 2 от АПК и е в нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция.

Ответната страна Консулско длъжностно лице на РБ в посолството на РБ в [населено място], Л., чрез дирекция "К. отношения" в Министерство на външните работи, в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявление ВЕУ25000311V от 10.04.2025 г., за издаване на виза вид "D". Представени са документите, част от адм. преписка, включително решение 6505/28.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на М. А. А. да се събере на територията на Република България със своята майка Х. М. А., със своя баща А. А. М., с братята си М. А. А. и М. А. А., както и сестра си С. А. А.. Преписката съдържа копия на паспорти на апликантите.

Отказът по заявление ВЕУ25000311V от 10.04.2025 г. е постановен по формуляр като основанията на което е постановен е чл.10, ал.1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ, а именно, че има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, след проверки е установено, че носителите на основанията не пребивават в страната, нямат осигурено жилище и задължително здравно осигуряване, не могат да предоставят задължителното свидетелство за съдимост.

Преписката на л.44 съдържа Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която предоставя правото за отказ за издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, началник на отдел „Национален визов център“, служителите в отдел „Национален визов център“ както и по т. 3 консулските длъжностни лица в задграничните представителства на РБългария, а ако това лице отсъства от определения му заместник.

Представена е и на л.43 Заповед № 1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Б., с която персонално е определен за 3. издалия отказа М. С.. В писмо рег. № М-9719 от 26.09.2025г. от ДАНС на л.140, последната не е изразявала становище. Няма изготвени писмени документи относими към воденото производство.

Дирекция „Миграция“ на МВР посочва, че в случаите при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ при МС, дирекция „Миграция“ не изразява становище при издаване на виза вид „D“. Така молба рег. № 536400-86366 от 29.09.2025 г. на л.142.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Предмет на контрол по законосъобразност е отказ по заявление ВЕУ25000311V от 10.04.2025 г. за издаване на виза вид „D“, издадени от КДЛ, Б.. Касае се за отказ за виза издадена на малолетно дете.

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Б., постановилия отказа М. С. разполага с компетентността да разгледа и да се произнесе по заявлението. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта - следва да се има предвид, че има посочено правно основание по чл.10, ал.1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ, че има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, след проверки е установено, че носителите на основанието не пребивават в страната, нямат осигурено жилище и задължително здравно осигуряване, не могат да предоставят задължителното свидетелство за съдимост. Тези правни основания – причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са съотнесени към конкретните факти, заявени от молителя. В конкретния случай е налице стабилен административен акт – Решение 6505/28.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на М. А. А. да се събере на територията на Република България със своята майка Х. М. А., със своя баща А. А. М., с братята си М. А. А. и М. А. А., както и сестра си С. А. А.. В тази връзка, съдът счита, че не е спорна родствена връзка между лицата, като тази връзка е преценена освен това и при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на

държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотнесима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

Съдът намира за житейски недопустимо и в противоречие с целта на закона на малолетно дете да се откаже издаване виза, за дългосрочно пребиваване, при положение, че на брата на оспорващия е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на него е издадено решение № 6505/28.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на М. А. А. да се събере на територията на Република България със своята майка Х. М. А., със своя баща А. А. М., с братята си М. А. А. и М. А. А., както и сестра си С. А. А., като жалбата в настоящото производство е подадена чрез майката, като законен представител на М. А. А..

Постановеният в настоящото производство отказ е безспорно в противоречие с висшия интерес на детето. С обжалвания отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека.

В заключение следва да се допълни, че доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ е на ответника. Той следва да установи предпоставките по чл.10, ал.1 т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ. Не е спорно, че отказът за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание.

Не на последно място видно от писмо рег. № М-9719 от 26.09.2025г.. на ДАНС, по подаденото от апликанта заявление за издаване на виза, не е изразявано становище. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, че „визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа“. В този смисъл е Решение № 2109 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12377/2020 г., IV о., Решение № 9392 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019 г., IV о., Решение № 5447 от 28.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021 г., IV о.

С оглед изложеното, постановявайки оспорения адм. акт, адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат

права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това адм. органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Съдът счита, че административния орган не е извършил и преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, такива съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Л., за ново разглеждане на подаденото от М. А. А., гражданин на С., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед гореизложеното, на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А. (М. Antar A.), гражданин на С., [дата на раждане] /малолетно дете/, действащ чрез неговата майка Х. М. А., гражданка на С., [дата на раждане] , в качеството ѝ на законен представител, чрез пълномощник адв. М. Н., САК, адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] (Безистен) срещу отказ за издаване на виза „D“ с правно основание чл. 10, ал. 1, т.9, т.17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ по заявление с номер 25000311V, издаден от З. М. С..

ИЗПРАЩА преписката на ответната страна - Завеждащия консулската служба на посолството на Република България в Б., Л. за ново произнасяне по заявление ВЕУ25000311V от 10.04.2025 г. подадено от М. А. А. (М. Antar A.), гражданин на С., [дата на раждане] /малолетно дете/, действащ чрез неговата майка Х. М. А., гражданка на С., [дата на раждане] , в качеството ѝ на законен представител, съобразно тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

Съдия: